

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Diumenge de Rams

Amb la celebració del Diumenge de Rams ens endinsem en la Setmana Santa. Aquesta setmana ha de ser contemplada en el seu conjunt i des de la perspectiva de la resurrecció del Senyor, que li dona sentit i la culmina. Però és molt important aturar-se i aprofundir en els misteris de la vida de Nostre Senyor que la litúrgia ens va presentant en les diverses celebracions. Enguany hem recuperat part de la normalitat i podem celebrar els oficis a les esglésies amb fidels fins a un terç de l'aforament, i això és molt millor que la situació de confinament de fa un any. Donem-ne gràcies a Déu! Tot i això, no es podran fer les processons, els viacrucis i les típiques concentracions a les places i els carrers que tenien lloc aquests dies, especialment el Diumenge de Rams i el Divendres Sant.

Les restriccions segueixen essent font de contrarietat i d'incomoditat en bona part de la població. Uns perquè no podran participar o contemplar tantes manifestacions de pietat popular que han quedat suprimides; d'altres per les limitacions en els desplaçaments a la recerca d'un descans merescut o en les activitats de turisme; d'altres per les causes més diverses. D'altra banda, tot i que es pot entreveure el començament del final del túnel i les vacunes es van administrant a poc a poc, el cert és que els contagis se segueixen produint i, en alguns casos, produeixen morts. Tots en som testimonis als nostres entorns de familiars i d'amics.

I és que aquesta pandèmia ha posat de manifest que l'ésser humà del nostre temps té moltes coses en comú amb el de qualsevol època. Aquesta malaltia ens ajuda a prendre consciència de la realitat més profunda de la condició humana, del fet que som criatures extraor-

dinàries, capaces de les conquestes científiques i tècniques però, al mateix temps, criatures contingents, fràgils, vulnerables, que poden ser posades en qüestió per un virus petit. En definitiva, som criatures que cerquen una vida feliç i plena, una vida per a sempre, més enllà de les limitacions de la malaltia o de la mort. És que, en definitiva, som pelegrins en recerca de sentit, en recerca d'infinit.

Avui commemorem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, acompanyat pels deixebles i aclamat amb entusiasme per la multitud que el saludava com a Messies i Rei d'Israel, com el Fill de David que ve en nom del Senyor. Aquells homes ignoraven que Jesús havia arribat a Jerusalem per a iniciar la via dolorosa cap a la mort. La seva entrada com a rei de pau a la ciutat santa no era per a regnar a la manera en que regnen els reis i senyors de la terra. Arriba a Jerusalem per a sofrir la passió i la mort, per a regnar des de la creu, donant la vida per la salvació de tots. És la culminació del procés d'hu-

miliació del Fill de Déu, que es fa home per nosaltres i per la nostra salvació, i ens obre el camí que porta a participar de la vida de Déu.

Aquesta pandèmia esdevé una prova difícil per a l'autosuficiència de l'ésser humà, i ha de ser ocasió de girar la mirada envers Déu, demanant la seva gràcia per a donar una nova orientació a la vida, i girar la mirada vers els germans, amb els que compartim el camí. L'home d'avui és poc propens al sacrifici, sol tenir poca capacitat per a suportar el dolor, i està assetjat per la temptació de suprimir-lo fins i tot posant fi a la pròpia vida quan li sembli que no val la pena de seguir endavant. Demanem al Senyor, en aquests dies, que el misteri del dolor redemptor de Crist que celebrem per Setmana Santa ens ajudi a fer front als sofriments i les proves que es presenten al llarg de la vida amb fermesa, amb humilitat, amb pau interior, conscients de la presència de Crist ressuscitat que camina al costat nostre.

ENTREVISTA

Relat d'amor i de fe en femení

COLOMA BOADA

Ses Corioses (Publicacions de l'Abadia de Montserrat) és una monografia que neix de la voluntat de deixar memòria de la Congregació de les Serventes de la Santa Família de Manacor i de les seves successores, la comunitat benedictina de la Santa Família de Manacor, en un moment on el seu passat es dilueix en un present en transformació. La germana Coloma Boada és una de les editores del llibre, juntament amb Irene Brugués i Pere Fullana.

Per què el nom de *Ses Corioses*?

En el parlar de Manacor, una persona *coriosa* és una persona endreçada, neta. I també era el motiu de la família de la casa dels fundadors de la Congregació, Mn. Bartomeu i Antònia Domenge. Així, per aquests dos motius, i pel fet que les feines que feien de costura i de brodat eren especialment ben fetes, es va anar consolidant el sobrenom de monges *corioses*.

Quina és la trajectòria de la Congregació de les Serventes de la Santa Família?

Unes manacorines a cavall entre els s. XIX i XX van crear un espai d'amistat, formació, culte i lleure per a les dones i per als seus fills i filles. Sempre atentes a les necessitats de les dones que les envoltaven, van viure al seu servei i els van donar la resposta que creien més adient, creant un cor de dones pels oficis litúrgics i de pietat, una escola, una escola bressol —la primera a Manacor—, un dispensari, i la primera xarxa de la Visita Domiciliària a l'illa.

Per què van fer el pas a benedictines?

Aquesta Congregació diocesana mai va passar de tenir una sola casa i no més de 40 membres. Per aquest motiu, a partir del Concili Vaticà II, hagué de replantejar-se el seu futur i, després de moltes recerques, la Federació Catalana de Monges Benedictines la va acollir, passant a ser un monestir benedictí, el primer a l'illa. L'any 2016, la comunitat formada per dues monges es va fusionar amb el monestir de Sant Benet de Montserrat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Adéu familiar, en pregària

Quasi cada dia, puntualment, arriba a l'església per assistir a la missa de migdia, acompanyada de la seva cuidadora. Era habitual la seva presència. Saludava les persones amb qui coincidia a la missa. Així era quasi cada dia. Emmalaltí, però, i deixà la seva missa de sempre. La malaltia s'anà agreujant, tenia noranta-sis anys, i els fills demanaren si un dels sacerdots podia acompanyar-la en aquell moment i administrar-li la unció dels malalts. Assumí aquesta missió un dels sacerdots més joves, acabat de vacunar contra la covid a l'escola on treballa.

Eren a la casa, acompanyant la mare, tres fills i la cuidadora. Va demanar confessar-se i així ho feu. Després manifestà: «Ara, de veritat,estic en pau» i «En el nom del Pare i...». Es disposaren a participar en l'administració de la unció dels malalts: unes paraules d'introducció del sacerdot, la lectura de la Paraula de Déu i un breu comentari en què participaren els fills, la lletania inicial, la imposició de les mans, la unció, el parenostre que resaren tots els presents, alguns l'havien après dels seus llavis, la conclusió i la benedicció final. Restaren tots en

una pau compartida que els acompanyarà en el temps. «Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes estances; si no hi fossin, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigüeu allà on joestic» (Jn 14,1-3).

Un moment com aquest no s'improvisa. La mare i el pare, amb la seva vida, les seves paraules i el seu testimoni quotidià obriren i acompanyaren els fills pel camí de la fe. Ben segur que van pregar molt; respectaren el tarannà de cadascú i feren silenci quan convenia. Ara correspon als fills i als nets continuar fent present la vida viscuda al costat de l'àvia, sabent que Déu és a prop nostre, al nostre costat. «Perquè aquesta és la voluntat del meu Pare: que tot aquell qui veu el Fill i creu en ell tingui vida eterna» (Jn 6,40).

Quan aquest article estava a mig escriure, va morir aquesta senyora. Com diu el prefaci de la missa de difunts: «La mort, Senyor, no destrueix la vida dels qui creuen en vós, tan sols la transforma; [...] en troben una altra d'eterna al cel.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Velar una hora con el Señor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Sabemos que la vida tiene altos y bajos; experimentamos gozos y desilusiones, éxitos y fracasos. Ante el dolor, hemos de reaccionar con la confianza puesta en el Señor. Oímos al Papa reafirmar que «Dios está presente en la historia de la humanidad. Dios camina a nuestro lado para sostenernos. El Señor no nos abandona; nos acompaña en nuestros eventos existenciales para ayudarnos a descubrir el sentido del camino, el significado de lo cotidiano, para infundirnos valentía en las pruebas y en el dolor» (Angelus, 29-11-20).

Pedimos al Señor que nos acompañe, sí, pero, acaso ¿no nos sorprende más que Él nos necesite y nos pida compañía? Cuando leemos ¿no habéis podido velar una hora conmigo?

(Mt 26,40), pensamos en el Huerto de Getsemaní. Pero hoy, al inicio de esta Semana Santa, Él nos llama a velar y a orar, nos invita a hacerle compañía. En el Viacrucis en Río de Janeiro (julio 2013), el Papa decía a los jóvenes: «Hemos venido hoy aquí para acompañar a Jesús a lo largo de su camino de dolor y de amor, el camino de la Cruz.»

Permanezcamos, también, junto a los que hoy nos necesitan en su sufrimiento; en ellos, cuando partimos de la contemplación, descubrimos el rostro de Jesús.

A María le rogamos que nos permita acompañarla en su dolor y en su saber estar al pie de la cruz. Que ella, la Madre, nos ayude a crecer en fraternidad y a ser testimonios de que su Hijo está vivo.

Lectures de la missa diària i santoral

29. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. □ Dijous Sant [Missa de la Cena de Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Dissabte Sant. Sant Sixt I, papa, mr.; Sant Nicetas, abat.

4. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia). *Vetlla:* després dels textos de la Llei i dels Profetes: Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-8. *Missa del dia:* Ac 10,34a. 37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-8). *A la missa vespertina,* l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

Intencions del Sant Pare per al mes d'abril

Per aquelles persones que arisquen les seves vides lluitant pels drets fonamentals en dictadures, en règims autoritaris i, fins i tot, en democràcies en crisi.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverenciueu-lo, fills d'Israel. R.

De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (*Fragment*)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu».

C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «El que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell». C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà.

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?». C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un correu, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo».

C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat, digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu».

Lectura del libro de Isaïes (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que me sabían mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salm responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere». R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedas lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (*Fragmento*)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz».

C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos».

C. También los otros crucificados lo insultaban. C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona. Y a la hora nona, Jesús clamó con voz potente:

† «Eloí Eloí, ¿lemá sabaqtani?».

C. (Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»).

C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías».

C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo».

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo:

S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios».

«És veritat, aquest home era el Fill de Déu»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Hem començat el camí de la Setmana Santa proclamant la Passió de Jesús. De fet, les tres lectures ens mostren la profunditat del dolor de Crist. El salm 21 ens fa repetir juntament amb Crist: «Déu meu, per què m'heu abandonat?». Expressió dramàtica de la solitud i del dolor d'un moribund abandonat pels seus i abandonat, aparentment, fins i tot per Déu. Crist s'ha fet solidari de la nostra condició humana, efímera i sofrent, fins a la profunditat d'una mort fruit de la vexació a què pot arribar una persona humana: torturat cruelment, clavat a una creu, exànime, nu i exposat a les burles dels passants.

Les lectures expressen, a més, un to d'esperança. La profecia del Servent de l'Incertitud al besllum de l'existència de Jesús. La mateixa disponibilitat cap a Déu, semblant a la del deixeble que cada matí obre l'oïda a la voluntat del Mestre; la mateixa actitud de confiança en Déu que el mou a afrontar amb valentia les dificultats de la seva missió; la mateixa actitud de perseverança davant de la prova de l'afront i del dolor. Crist és el Servent que, tot i el fracàs aparent, sap que la seva missió no és vana, ja que està en mans de Déu.

La carta als Filipenses presenta la humilitat de Jesús, el qual no ha fet gala dels seus drets, sinó que ha renunciat a tot, fins a donar la seva pròpia vida, i això ha estat la causa de la seva posterior exaltació. La mort en creu, ens està dient l'autor, no s'oposa al caràcter messiànic del Mestre, sinó que mostra el seu autèntic rostre: ha assumit fins a les últimes conseqüències la condició humana.

El relat de la Passió segons Marc enllaça amb les temptacions de Jesús llegides a l'inici del camí quaresmal: ens mostra la fidelitat de Jesús fins a l'extrem, en la solitud de Getsemaní i en el dolor de la creu. Jesús mostra la fragilitat extrema de la condició humana davant la mort, al sentir una angoixa de mort; però, al mateix temps, mostra la seva radical esperança en aquell que reconeix i proclama com a Pare: «... que no es faci el que jo vull, sinó el que vós voleu».

Davant la visió de la seva mort apareix la sorprenent confessió de fe que brolla dels llavis del centurió, un pagà que proclama: «És veritat; aquest home era Fill de Déu». La mateixa confessió de fe amb què Marc comença el seu relat evangèlic: «Inici de l'Evangeli de Jesús, el Messies, el Fill de Déu». La mateixa confessió que estem convidats a fer nostra en cada moment i en cada circumstància de la nostra vida.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 28 de març, a les 12 h. Missa del Diumenge de Rams a la Catedral.

Dimarts 30, a les 11 h. Missa Crismal.

Dijous 1 d'abril, a les 19 h. Missa de la Cena del Senyor a la Catedral.

Divendres 2, a les 12 h. Celebració de la Passió del Senyor. / **A les 19 h,** Via Crucis a l'interior de la Catedral.

Dissabte 3, a les 20 h. Vetlla Pasqual a la Catedral.

Diumenge 4, a les 12 h. Missa del Diumenge de Pasqua i Benedicció apostòlica a la Catedral.

Notícies

Recés de Quaresma del clergat de Terrassa. El dilluns 15 de març, Mn. Pere Montagut, director espiritual del Seminari de Barcelona, va predicar el recés de Quaresma del clergat de Terrassa al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Reflexionà sobre la carta apostòlica *Patris corde*, aplicant les característiques que el papa

Francesc assenyala de sant Josep a la figura del prevere en el context actual.

Mons. Saiz Meneses pronuncia una conferència quaresmal a la Catedral. El dimecres 17 de març, Mons. Saiz Meneses pronunciarà la primera conferència quaresmal a la Catedral. Tractarà de l'Any de Sant Josep a partir de la carta *Patris corde* del papa Francesc.

Onomàstica del Sr. Bisbe. El divendres 19 de març, al migdia, va tenir lloc

la felicitació de la Cúria al Sr. Bisbe amb motiu del dia del seu sant. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va pronunciar les paraules de felicitació, a les que Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va respondre.

Recés de Quaresma de diaques i candidats. El dissabte 20 de març, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, predicà a la Catedral el recés de Quaresma dels diaques permanents i dels candidats que s'hi estan preparant, acompanyats de les seves senyores.

En la pau de Crist

El Sr. Eduard Subirà i Rocamora, responsable de protocol del Bisbat de Terrassa, va morir a Barcelona el 14 de març de 2021 als 89 anys. Descansi en pau.

Agenda

Celebració dels 25 anys de prevere. Amb motiu de la celebració de la Missa Crismal, la diòcesi felicitarà a Mn. Ivan Ortega Roza, rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès, que enguany celebra els 25 anys de la seva ordenació sacerdotal.

Horari dels dies sants a la Catedral:

- **Dijous Sant, 1 d'abril.** A les 10 h, Laudes; d'11 a 13 h, confessions; a les 17 h, Missa; a les 19 h, Missa presidida pel Sr. Bisbe i Reserva eucarística.
- **Divendres Sant, 2 d'abril.** A les 10 h, ofici de lectura i Laudes; a les 12 h, celebració de la Passió del Senyor presidida pel Sr. Bisbe; a les 17 h, celebració de la Passió del Senyor; a les 19 h, Via Crucis a l'interior de la Catedral.
- **Dissabte Sant, 3 d'abril.** A les 10 h, ofici de lectura i Laudes; a les 19.30 h, Vetlla Pasqual presidida pel Sr. Bisbe.
- **Diumenge de Pasqua, 4 d'abril.** Missa a les 9 h, a les 10 h, a les 12 h; Missa presidida pel Sr. Bisbe que impartirà la Benedicció apostòlica; a les 13 h, Missa en castellà; a les 19 h, Vespres i Adoració del Santíssim; a les 20 h, Missa.
- **Dilluns de Pasqua, 5 d'abril.** Missa a les 9 h, a les 12 h i a les 20 h.

REMAD MAR ADENTRO

Domingo de Ramos

Con la celebración del Domingo de Ramos iniciamos la Semana Santa. Esta semana debe ser contemplada en su conjunto y desde la perspectiva de la resurrección del Señor, que le da sentido y su culminación. Pero es muy importante detenerse y profundizar en los misterios de la vida de Nuestro Señor que la liturgia nos va desgranando en las distintas celebraciones. Este año hemos recuperado en parte la normalidad y podremos celebrar los oficios en las iglesias con fieles hasta un tercio del aforo, lo cual es mucho mejor que la situación de confinamiento de hace un año. ¡Demos gracias a Dios! Eso sí, no se podrán realizar las procesiones, los viacrucis, y las típicas concentraciones en las plazas y por las calles que tenían lugar estos días, especialmente el Domingo de Ramos y el Viernes Santo.

Las restricciones siguen siendo fuente de contrariedad y de incomodidad en buena parte de la po-

blación. Unos porque no podrán participar o contemplar tantas manifestaciones de la piedad popular que han quedado suprimidas; otros por las limitaciones en los desplazamientos en busca de un merecido descanso o en las actividades de turismo; otros por las causas más diversas. Por otra parte, aunque se puede vislumbrar el comienzo del final del túnel y las vacunas se van administrando poco a poco, lo cierto es que los contagios se siguen produciendo y, en algunos casos, siguen llevando a la muerte. De ello somos todos testigos en nuestros entornos de familiares y amigos.

Y es que esta pandemia ha puesto de manifiesto que el ser humano de nuestro tiempo tiene muchas cosas en común con el de cualquier otra época. Esta enfermedad nos ayuda a tomar conciencia de la realidad más profunda de la condición humana, del hecho de que somos criaturas extraordinarias,

capaces de los más altos logros científicos y técnicos pero, a la vez, criaturas contingentes, frágiles, vulnerables, que pueden ser puestas en jaque por un pequeño virus. En definitiva, somos criaturas que anhelan una vida feliz y plena, una vida para siempre, más allá de las ataduras de la enfermedad o de la muerte. Es que, en definitiva, somos peregrinos en busca de sentido, en busca de infinito.

En este día conmemoramos la entrada triunfal de Jesús en Jerusalén, acompañado por los discípulos y aclamado con entusiasmo por la multitud que lo saludaba como Mesías y Rey de Israel, como el Hijo de David que viene en el nombre del Señor. Ignoraban que Jesús había llegado a Jerusalén para iniciar la vía dolorosa hacia la muerte. Su entrada como rey de paz en la ciudad santa no era con la finalidad de reinar según el modo en que reinan los reyes y señores de la tierra. Llega a Jerusalén para sufrir la pasión y la muerte, para reinar desde la cruz, dando su vida por la salvación de todos. Es la culminación

del proceso de humillación del Hijo de Dios, que se hace hombre por nosotros y por nuestra salvación, y nos abre el camino que lleva a participar de la vida de Dios.

Esta pandemia está resultando una prueba difícil para la autosuficiencia del ser humano, y ha de ser ocasión de volver la mirada a Dios, pidiendo su gracia para reorientar la vida, y volver la mirada a los hermanos, con los que compartimos el camino. El hombre de hoy es poco propenso al sacrificio, suele tener poca capacidad para soportar el dolor, y está acechado por la tentación de suprimirlo incluso acabando con su propia vida cuando le parezca que ya no vale la pena seguir adelante. Pidamos al Señor en estos días que el misterio del dolor redentor de Cristo que celebramos en Semana Santa nos ayude a afrontar los sufrimientos y las pruebas que se presenten a lo largo de la vida, también ahora, con entereza, con humildad, con paz interior, conscientes de la presencia de Cristo resucitado que camina junto a nosotros.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa